

Második fejezet

Nightrise birodalmi cirkáló, Hiperúr, útban a Rhomm felé – 2121

A cirkáló alattomosan közelített a cél felé.

A hatalmas hajón egyébként felfordulás volt: a kadétek és tisztek összevissza szaladgáltak, ordibáltak egymással, mindezt azért, hogy minden a megfelelő sorrendben és ütemben menjen. Sokukon a feszültség látszódott: merev volt a tartásuk, beszédük tempója, és hangjuk - meglehetősen hangos - hangereje mindent elárult róluk. A nagy sietség közepén csupán két embert lehetett felfedezni, akin nemhogy a feszültséget, semmit nem lehetett fellelni. Az egyikük az ablaknál állt, figyelte a megnyúlt, kék színű csillagokat, a másik pedig nem messze állt tőle, és felügyelte a többieket. Őt Bhielor-nak hívták, a legénység számára ő csak Nyugis Bhielor volt. A Nyugis jelző egyébként nagyon találó név volt. A Nightrise fedélzetén csak ő volt az, aki teljes pókerarcral tudta állni parancsnokuk tekintetét. Most, ezekben az izzadságszagú pillanatokban is igen lazának mutatta magát.

Darth Cronus, az ablaknál álló Sith, a Birodalom megvetette pedig el is várta tőlük, hogy minden tökéletesen működjön. Ugyan nem volt olyan hevesvérű, mint amennyire gondolták róla, ha arra volt szükség, igazán durván büntetett. Kapitányok, kadétek, kommunikációs tisztek - mind áldozattá váltak már.

Cronus megfordult. Sok Sith társával ellentétben rajta még látszottak egy hétköznapi embernek a foszlányai, még ha nem is olyan nagy mértékben. Inkább egy üzletemberre hasonlított, mint egy vérszomjas személyre, azonban arca teljesen falféher volt, szeme pedig vészjóslóan sárgás-vörösesen világított. Ha netán mosolygott - ritkán fordult elő, akkor is inkább kárörömből, mint örömből -, akkor kivillantak vörös fogai, amik mindig olyan érzetet keltettek, mintha friss vér tapadt volna rájuk.

Bhielor-t azonban ez sem ijesztette meg. Állta Darth Cronus pillantását, faarcral. Ő már idősödött, potrohossá és pocakossá kezdett válni, kopaszodott is. Ennek ellenére nagy tiszteletnek örvendett a legénység körében - sőt, még Cronus számára is.

- Mikorra várható az érkezés? - kérdezte a Sith. A hangjából is inkább hétköznapi emberre hasonlított.

- Még huszonhét perc, Nagyúr - szólt hátulról az egyik navigációs tiszt.

Cronus szó nélkül elsétált. Fel kellett készülnie, nem tudta, mire kell majd számítnia. Elindult a hídon, a tisztek megtorpantak, mikor elhaladt mellettük. Mikor a híd végére ért, lement a turboliftel három emeletet, aztán elindult a világos falakkal szegélyezett folyosón. Ez a hely nem úgy nézett ki, mint egy Sith Nagyúr fregattjának belseje, de Cronus nem törődött túl sokat a megjelenéssel. Ezt a cirkálót, mint sok másikat, az Ismeretlen Szektorok bolygóinak egyikéből szerzett. Nem volt típusa, a planétán egy furcsa, bogárszerű életforma uralkodott, de az agyuk nagyobb volt, mint egy átlagos emberé. Továbbá tökéletes érctermeléssel rendelkeztek, amivel képesek voltak előállítani a megfelelő anyagmennyiséget egy komplett cirkálóhoz, és még az ahhoz tartozó vadász és szállító egységekhez. Harcolni azonban nem tudtak a bogarak - és így Cronus könnyen elvette tőlük, amire szüksége volt.. Másokkal nem volt ilyen könnyű dolga. Hihetetlen, mik rejtőztek az Ismeretlen Világokon. Nem is csodálta, hogy a Köztársaság nem mert komolyabb expedíciót indítani arrafelé. Szembekerült többek között nyolckarú humanoidok kolóniájával, akik tríciumot lélegeztek be. Nyolc darab végtagjuk segítségével négyszer gyorsabban voltak képesek ellátni a gyártási folyamatokat. Nem volt olyan nehéz meggyőzni őket, de a Sith megtapintotta a gyengeségüket: a nem túl magas szellemi fejlettségüket. Eleinte csak hologrammon kommunikáltak - még szerencse, hogy a protokoldroidja értette azt a különleges nyelvet -, ám amikor személyes találkozóra került sor, a lények varázslónak hitték, hisz belelegezte az ő gázukat - pedig Cronus csak simán Erőburokba vonta magát. A humanoidok neki adták a teljes haderejüket. A flotta nem állt másból, mint egyszerű anyagokból összetákolt apró vadászokból. Ezeket Cronus nem tudta, mire használták, valószínűleg háborúskodtak a bolygón belül. Az apró vadászok nem álltak másból, mint egy kétszer két méteres dūrácél dobozból, beletákolva minden fontos alkatrészszel, kezdve a motortól a kormánylapátokig. A pilótának körülbelül fél méternyi hely jutott, a műszerfal is

inkább nyolc karhoz igazodott, mint kettőhöz, ám ezt sikerült átalakítaniuk egy lerobbant műhelyben. Nem volt könnyű feladat, de a sikerért bármit megtettek.

A gyűjtés két évig tartott, bár úgy, hogy egy évben jó, ha egy hónapot töltött kutatással. Szinte minden második nap másik planétán lyukadt ki, újabb zsákmánnyal.

Végül, Cronus flottája 1 cirkálóból, 3 fregattból, 2 naszádból, 65 osztag vadászgépből, és 56000 fős legénységből állt.

Arra is nagyszerűen emlékezett, amikor bemutatta a *nagyrabecsült* Sötét Tanácsnak a haderejét. Tisztán emlékezett a sötét, kör alakú terembe, egyedül, körbevéve a Sith Birodalom legnagyobb Lovagjaival. Öten voltak: Darth Azamin, Darth Marr, Darth Mekhis, Darth Ekkage, és Darth Vowrawn. Mindnyájan nagyszerű Sith-ek voltak, igazán erősek, vezető személyiségek. Cronus szemében azonban nem, miután életben hagyták, mikor a halált érdemelte volna meg. A legrosszabb az volt, hogy azóta azt hitték, hogy rövidpórázon tartották őt, hogy uralkodtak felette. Pedig korántsem.

- Miért jöttél el hozzánk, Cronus? – mondta Azamin megjátszott fennköltséggel.

- Rövidre fogom, *Mester* – vágott vissza. – Olyat szeretnék mutatni nektek, amit már régóta szerettem volna.

- Mi lenne az – vont a szemöldökét Azamin kíváncsian, és előredőlt.

- Ez – fordult meg Cronus, ahol egy kivetítő jelent meg, amin megjelentek a végtelen űr messzi csillagai, és előtte úszott a flottája. Egy elhagyatott, értelmes létformát alig tartalmazó bolygó felé indultak.

- Mi ez? – kiáltott fel Darth Marr. – Mit jelentsen ez, Cronus?!

Cronus elmosolyodott, de ezt a többiek nem láthatták, mert háttal állt nekik.

- Ez, a *flottám* – világosította fel őket megfordulva. – Ez pedig az egyik gyakorlat.

Ezután elmagyarázta nekik a részleteket, miként gyűjtötte őket össze, miből áll, és a részleteket. Közben sokan figyelték a monitort, ahol ment a pusztítás, a flotta szétépte szerencsétleneket. Mindenképpen impozáns pusztítás volt az ismeretlen flottától, még hogyha az ellenfél nem is tanúsított nagyobb ellenállást, mégis tudták, hogy ütőképes.

- Ez... - csuklott el Azamin hangja, és a többiek is hátradőltek. Legjobban Darth Vowrawn arcán látszott az ijedség, de Cronus nem tudta, valós-e az aggodalma. *Őt pusztítom el először...*, gondolta akkor magabiztosan Cronus, és most is ugyanígy hitte. Nem uralkodni akart, hanem egy szilárdabb Tanácsot, egy sokkal hagyománytisztelőbb vezetőséget akart. Ez volt az eredeti célja. De mikor életben hagyták, rájött, hogy nem Sith-ként viselkedtek, azóta a vérüket akarta. Bosszút.

- Impozáns, nem igaz? És ez csak egy jelentéktelen ellenfél volt. Szerintem tudjátok mire képes egy ilyen flotta...

- Cronus, honnan szedted őket? – mordult fel Darth Mekhis. Ő nem volt olyan gyáva, vagyis nem mutatta ki legalábbis.

- Mint már említettem, az Ismeretlen Szektorokból, saját kezűleg. Mind-mind egyedi, ismeretlen típus. Nagyszerű ütőkártya...

Cronus elmosolyodott magában. Nagyszerűen meggyőzte a Tanácsot, hogy képes használni a flotta erejét. De ők nem próbálták meg maguk oldalára állítani Cronus-t, pontosabban csak nagyon gyengén. Pedig lerítt róluk, attól kezdtek el félni, hogy ellenük fordítja őket – jogosan. Ha talán magabiztosabbak, erőskezübbek lettek volna, Cronus szívesen állt volna melléjük. Azonban újabb okokat adtak rá, hogy megérdemeljék a bosszút.

- Ha olyan erősnek érzed a...khm...flottádat, mutasd meg élesben – ajánlotta Darth Marr, akibe még szorult egy kis bátorság, sőt, majdnem elérte, hogy Cronus kedvelje. – Nyilván tudod, mi folyik a Kanz szektorban már jőpár éve. Oda küldünk téged, meglátjuk, mit érsz el. Foglald el, alakíts ki főlényt, akármí. Te választod ki, melyik bolygóval kezded, de ne csalódjunk.

Cronus pedig akkor volt a legcsalódottabb. Főleg azért, mert pitiáner ügyekkel bízták meg őt, csakis azért, hogy félrevonják őt az ijedségük miatt. De bizonyára ők is tudták, hogy ez nem lesz örökké.

Nem magától Cronus-tól féltek, hanem a flotta hatékonyságától, és a legénység Cronus iránti hűségétől. A Sith bármikor ellenük fordíthatta volna a hajót, a Dromund Kaas-on pedig éppen akkor nem tartózkodott jelentős flotta, de máskor is számíthattak felőle támadásokra, ami akármikor érheti őket, lévén, a háború egy éve kirobbant.

Féltek a tudattól, hogy hatalmuk nem megingathatatlan.

Ő pedig a legváratlanabb pillanatokban fogja megtorolni minden sérelmét.

Cronus mindig elmosolyodott, mikor rájuk gondolt. Emberek voltak, illetve humanoid lények, de a legtöbbjük már nem volt más, mint lélektelen porhüvely, fekete köpenybe vagy páncélba bújtatva.

Nagyon nehéz volt ezekben az időkben olyan Sith-et találni, aki *igazi* ember volt, és ha volt is, nem mindegyik élt túl sokáig.

Cronus nagyot sóhajtott. Bosszút akart. Bosszút, mert neki már nem szabadna élnie, és az életben maradása is csakis a gyenge Sötét Tanács félrelépése volt. Egy Sith nem lehet könyörületes; főleg nem az ellenségeivel. És Darth Cronus sem az volt. Azért gyűjtött flottát, azért akart megerősödni.

Egyedül azonban nem teljesíthette be a bosszút. Ugyan vele volt az Erő, a flotta, de ez így nem volt elég a Sötét Tanács ellen. Szövetséges kellett, vagy egy Tanítvány. Vagy mindkettő.

Cronus egy ideje figyelte az Erő hullámain. Ezek a folyamok tiszták voltak, akár egy sebesen folyó patak, ám miután elérték a Sith Nagyúr lelkét, átalakultak, elsötétedtek, hogy aztán táplálják az erejét. Általában ő volt az első ember, aki felfogta a folyamatot, főleg itt a Kanz szektorban. Ha volt is olyan hogy valaki használja az Erőt, akkor tudta, hogy egy Jedi az, mert megérezte a belőlük áradó eleganciát és vakító sugárzást, amit árasztottak magukból.

Ő viszont nem véletlenül jött ide, a Rhomm bolygóhoz.

A céljait nem árulta el senkinek, mert bármennyire jól végezték dolgukat a legénység tagjai, akármennyire szövetkezett össze pár Sith Nagyúrral, nem bízott senkiben – és ez így volt jó, a Sithek ármánnyal teli világában.

Cronus tudta, hogy itt vár rá valaki. Érezte a sötét oldal hullámaiban, érezte a jövő hullámaiban, érezte minden porcikájában.

Aztán hirtelen megérezte, hogy ez a valaki sokkal gyorsabban közeledik hozzá, mint hitte.

Rhomm úr, Kanz szektor – 2128

Darth Cronus ott volt az ablaknál, mikor a Nightrise kilépett a hiperútból. Úgy érezte, most jön el a fordulópont.

Előttük húzódott a Rhomm, egy hatalmas, barna és zöld színű golyóbis. Innen fentről nem látszott, milyen nyomor is van igazából lennt a felszínen. Ami elsöre meglepte Cronus-t, hogy milyen nagy a felhajtás a bolygó körül. Ott volt egy űrbázis is, bár a hatalmas dúracél betondzsungelt félig eltakarta a hatalmas sárgolyó. Cronus majdnem füttyentett. *Már csak a reakciót várjuk.*

Meg is jött, fél perc sem kellett.

- Azonosítatlan űrhajó, azonosítsa magát! – jött az üzenet.

- Várjanak egy picit! – kiáltott Cronus, mielőtt a tisztak ugrottak volna. – A támadás nem az elsődleges célunk. Először megszerzem azt, ami kell nekem. Utána majd meglátjuk, mit reagálnak.

Bhielor is ott állt mögötte. Az arckifejezése ugyanolyan volt, mint mindig. *Helyes.*

- Azonosítatlan hajó! Ismétlem, azonosítsa magát!

- Zárják le az összes csatornát! – parancsolta a Sith Nagyúr. Már most elege volt ezekből.

Aztán egy-két percig az történt, mint általában ilyenkor szokott: a kijövő forgalom hirtelen elhalt, mert blokkolták, és néhány álcázott felderítő hajó is közelített a Nightrise felé. Kár volt ezekre pazarolni az időt, hisz sokat nem fognak megtudni róluk. Hajóik mind azonosíthatatlan, ismeretlen típusok voltak. Nem tudnak majd semmit róluk, nem tudják A majd, mit kell ellenük tenni. Ez volt a flotta legnagyobb ütőkártyája.

Aztán néhány percig csönd honolt a fedélzeten, és nem csak azért, mert elnémították a kommunikációs sávokat. Ritka pillanatok egyike volt, mintha a levegő megfagyott volna a Cronus és a fedélzet tagjai közötti űrben.

Az űrbázis hatalmas testéből apró hangyák kezdtek el áramlani; űrhajók. A Sith biztosra vette, hogy nem békés szándékúak.

- Válaszoljunk uram? – jött a kérdés valakitől.

- Ne, meg ne próbálják.

És végre megérezte azt, amire régóta áhítozott. *Az aranytojást tojó tyúk megékezett.* Pontosabban, úgy érezte. Hunyorogni kezdett, hogy meglássa. Először nem látott mást, csak az úr feketeségét, és az irdatlan sárgolyót, ám egyszer csak egy okkersárgán világító pont közeledett a Nightrise felé. A sebessége elég nagyknak tűnt, mert hamarosan még nagyobbra nőtt, és mintha nekik akart volna jönni.

- Nagyúr, az az utasszállító felénk tart – állapította meg Bhielor.

- Látom – morogta Cronus. – Vonósugarakat aktiválni!

A láthatatlan mágneses mező hamarosan aktiválódott a hajó és a Nightrise között, és a vonósugár csapdába ejtette a szállítót. Cronus-éknak nyert ügye volt.

- Most pedig – rendelkezett a Nagyúr. – Készítsék elő a vadászokat, és a fregattok is legyenek készenlétben. Elhárítjuk a százalmas támadásukat. A vezető Bhielor admirális lesz, engem hagyjanak magamra.

Sok arcon megrökönyödés szikrája futott végig, de nem mertek ellenkezni vele.

- És még valami. Biztosítsák a szabad dokkolást a befogott kompnak a 33-as dokkban, továbbá mozgósítsanak egy osztag testőrséget oda. Nem tudhatjuk pontosan, miért volt olyan fontos a dolguk.

Azzal elhagyta a termet. Végigrobogott a vakítóan fehér falak között, míg végül lement tíz emeletet a járat végén helyet kapó turbólifttel. Innen könnyű volt megtalálni a 33-as dokkot, ahol a komp már befejezte a leszállási procedúrát. A leszállókarmai talajt fogtak, de a komp nem nyílt ki.

Közben beszállingóztak a testőr csapat tagjai is, mind fekete, csákószerű sisakot viselve, ami mindenre jó volt, csak a védelemre nem. A kezükben annál halálosabbnak kinéző karabélyokat szorongattak, ezek kölcsönöztek nekik valamiféle tiszteletet, és veszélyérzetet.

Maga Cronus pedig nemcsak maga a tisztelet, hanem maga a félelem is volt egyben, ahogy megállt a hajó előtt, aminek rámpája nagy nehezen kinyílt.

- Feltartott kézzel, lassan hagyják el a kompot! – figyelmeztette a legénységet. Az első egy droid légiutas-kísérő volt, aki nem igazán érthette a parancsot, egyenesen kirohant a hajóból. A testőrség egyik jól megtermett tagja lesokkolt. Ezután folyamatosan érkeztek a személyzet tagjai, hierarchikus sorrendben: elől jött a kapitány, egy tagbaszakadt, őszülő férfi. Mögötte fura módon egy falfehér, sápadt fiatalember jött, látszólag halálra rémült.

Ő lesz az, gondolta Cronus, de ez csak sejtés volt. Következtek az utasok. Elöl egy durós házaspár jött, utánok pár ember, nők főképpen. Végül egy kislány, egy rodiai, és egy aqualish hagyta el a kompot, utóbbin látszott, hogy mindjárt összeesik.

A személyzet és az utasok egy csatárláncban álltak fel. A testőrség félkörben közrefogta őket, Cronus pedig közelebb lépdelt a díszes társasághoz.

- Remélem nem kell mondanom, hogy hol vannak – kezdte. Kíváncsian méregette a falfehér ifjút, azt, aki a pilóta után érkezett. – Önök nemrég még a Sith Birodalom egyik különleges flottáján akartak áttörni.

Megállt a fiú előtt, aki nagyjából vele egy magasságú volt, így farkasszemet néztek. A Sith megpróbált betörni az elméjébe, de egy vékony falba ütközött. Nem számított erre, de így is áttörte a gátat. Bent csak gyűlölet és bánat fogadta. *Vajon miért?* Cronus most már tudta, hogy ez a fiú az, akit ő keresett. A további beszéd csak időhúzás.

- És, amint látják, nem sikerült a balga akció – folytatta, és végre sikerült elfordítania a fejét a meglepett arcot produkáló fiútól, és továbbállt. – A tiltás megszegése súlyos következményeket von maga után, és a pilótát terheli – pillantott az említett személyre. – Ez azonnali bebörtönzést jelent a Birodalom egyik börtönébe, a törvények megszegése miatt...

- Nem én akartam! – tört ki a pilóta. – *Ez akarta!* Kényszerített engem. Csakis a halálfélelem miatt...

- Ó, hát persze, megértem – mosolyodott el a férfi százalmas műsorától Cronus. – De... Nem mondhatom, hogy nincs igaza! A személyzet és az utasok azonnal menjenek vissza a hajóra!

A kijelentése jókora megkönnyebbülést váltott ki tőlük, és azonnal vissza is kotródtak a kompa. – Önök maradnak! – mutatott a pilótára és a fiúra a Sith. – Nos, kivizsgálás nélkül nem hagyhatjuk annyiban a dolgot. Beidézem magukat a Korribani Bíróságra, rendkívüli háborús tiltás megszegése és civil életek gondatlanságból elkövetett veszélyeztetéséért! Most pedig, hordják el őket! – intett a testőrségnek, ám az egyiknek a vállát megfogta, és odasúgta neki:

- A fiút külön cellába tegyék!

Miután két ór elkísérte a foglyokat, a testőrség vezetője megkérdezte Cronus-t:

- Nagyúr, mi legyen a kompa? Elvégre most már nincs pilóta...

- Ideje kipróbálni az itteni védelmi lövegek hatékonyságát – torkollotta le a Sith a férfit. Az csak egy faarcú bölintással vette tudomásul a parancsot. Mindenki elhagyta a 33-as dokkot, ami ezek után hangos lézernyaláboktól, és robbanástól lett hangos. Cronus nem sajnálta a hirtelen az Erőben feltámadó halálhörgéseket produkáló utasokat. Tény, hogy nem saját hibájukból haltak meg, de a Galaxisban élő összes teremtményhez képest jelentéktelen volt az eltávozásuk. A többi dolog olyan mellékes volt a Sith Nagyúr számára, hogy gondolatra sem méltatta.

Remek, megvan, akit kerestem, lelkendezett örömtelenül magában, mert tudván tudta, hogy ez még nem jelent semmit. *Ideje meglátogatni, beszélni vele.*

Miközben a cellákhoz ment, betért az épp útba eső parancsnoki hídba. Kint csata dúlt, ezt megállapította a hatalmas panorámaablakok által adott képből. Az úrben macska-egér harcot folytató úrhajók cikáztak, a mindent elborító végtelen feketeséget a lézernyalábok színezték. A híd ugyanúgy lázban égett, kivéve persze Bhielor-t, aki az ablak előtt állt, kémlelve a csata állását. Cronus öles léptekkel ment oda a férfi mellé.

- Mondja, hadnagy, minden rendben?

- Igen, minden a terv szerint halad - tájékoztatta őt Bhielor rezzenéstelen hangal. - Urai vagyunk a helyzetnek.

- Nagyszerű - biccentett Cronus, miközben a szemét a kinti felfordúson tartotta. Igazából nem is a *felfordulás*, hanem a *mészárlás* volt a jó szó a kinti helyzetre. A kettő között volt különbség, és Cronus az utóbbit tartotta jobbnak - főleg, ha az ő javukra állt a helyzet.

Szó nélkül kiharzott. Most már csak egy dolog maradt: találkozni a fiúval.

Harmadik fejezet

Nightrise cirkáló, Rhomm úr, Kanz szektor

A meglepett ifjút erőszakosan vonszolták a hófehér falak között, mígnem egyik ajtón belökték, és rázárták a bejáratot. Bhor egyedül maradt. Egyedül a sötétben..

Az izzó dühe, ami egy ideje benne égett - perce, órája, nem tudta - kezdett apadni, az adrenalin fokozatosan áramlott ki a véréből. És ekkor kezdett rádöbben, mi is történt vele.

Igen, megpróbált elszökni otthonról. Sőt, sikerült is neki. Megpróbált mindent rendben tudni. Ez nem sikerült. Megpróbált áttörni a blokádon. *Hogy gondoltam ezt?*, emésztette magát némán. Fejét fogva a cella padlójára roskadt, nem látta a saját testét a mindent beborító sötétségtől.

Mindennek vége. Kész. Bíróság elé viszik, ahol valószínűleg gyorsított tárgyalás után börtönbe dugják, onnantól pedig taposómalomba kerül, miután kiszabadul a börtönből. Csak a legrosszabb álmában történhetett volna ilyen.

Reményvesztetten csúszott odébb, és mozdulatlan maradt. Ezek után az idő elvesztette számára értelmét. Csak a sötétség létezett, a lapuló dühe, az a szünni nem akaró, hangtalan lüktetés. Nem tudta, mire gondoljon: dühös legyen, vagy szomorú, de inkább a dühöset választotta, mert azt könnyebb volt beismernie saját magának.

Hirtelen nem akart rágódni az életen, csak egyedül lenni - ami teljesült is -, és feküdni, ha kell az örökkévalóságig.

Két órával később...

Bhor arra ébredt, hogy vakító fénysugár hatol a retinájába, erről arra következtetett, hogy kinyitották az ajtót, és valakit beküldtek hozzá. Vagy ki akarják rángatni innen, ami számára most a legkellemetlenebb variáció lett volna.

Egy-két percbe telt, míg a szeme hozzászokott az erős fényhez, és akkor megállapította, hogy kik jöttek be. Pontosabban ki. Mert hogy csak egyetlen embert látott, és meg sem lepődött, hogy az az alak jött el érte, aki a Bíróság elé száműzte. Elsőre ránézve egy egyszerű üzletembernek tűnt, de Bhor tudta, hogy ez csak látszat, mert a ruházata nem erről árulkodott. Fekete köpenyt viselt, és ahogy leültek egy asztalra - amit Bhor csak később vett észre, mikor már felkapcsolták a világítást -, közelebről látni vélte a forradásokat és ebeket az egy árnyalatnyival fehérebbnek tűnő arcán.

- Ki maga? - kérdezte kíváncsian. Akármennyire is tűnt félelmetesnek a külseje, valamiféle biztonságérzetet árasztott magából.

- Itt csak én kérdezek - mondta az alak. - Remélem tudod, hogy amit csináltál, hatalmas örütség volt, de érzem, hogy valami indítékod volt rá. Mi a neved?

- Igian Marle - válaszolta Bhor szemrebbenés nélkül.

- A nevedet kérdeztem - suttogta a férfi.

- Bhor Stansson - mondta a fiú ijedten. Látszott, hogy az ismeretlen, üzletembernek kinéző férfi nem bájcsevegni jött ide.

- Rendben - halkult le a másik. - Most pedig mondd csak el nekem, miért volt olyan fontos neked átjutni a flottámon. Ahogy beszélt, Bhor motoszkálást érzelt, de nem a külvilágból. *A fejében.* Hirtelen rossz érzése támadt.

- Mondd el, mi volt az, nem bántalak - folytatta a férfi, de Bhor ezt alig hallotta, mert a figyelme a motoszkálás felé irányult. Sokáig csöndben is maradt, mert nem válaszolt.

- Ha nem hát nem - mondta a férfi. - Azt is tudod, hogy büntetést érdemelnél, meg is kapod majd, de erről később. Mondd, érzékeltél *valaha* magad körül furcsaságot az életben?

Bhor megpróbált küzdeni a *valami* ellen, de az végül abbahagyta. Úgy érezte, nincs egyedül a tudatában, de csak nagyon halványan érzékelt valamit..

- Ööö... - ocsúdott fel Bhor. - Hogy érti?

Az üzletember elmosolyodott.

- Akármilyen természetfeletti esemény, megézés, ami valóra vált, vagy akármilyen.

Bhor csak gonolkodott egy ideig. Folyamatosan lejátszódott az eddigi élete, túl gyorsan pörgött minden...

- Tudja, egyszer a dédmamám beteg lett... nem tűnt olyan súlyosnak, de két napra rá egy rémálom volt, amiben meghal. Másnap el kellett mennünk a falunkból a városba, ahol gyógyszert vehetünk neki. A városban viszont... Hirtelen bánat jött felém, és egy halk kiáltás. Pár perc múlva hívtak minket...

Nem akarta befejezni, a végkifejlet adta magát. A dédanyja szörnyű kínok közepette távozott az élők sorából, egy rendkívül ritka betegség által, amelytől a rekeszizmai begörcsöltek, és megfulladt. Nagyon keserű emlék volt ez Bhor számára, de nem felejtette el. *A halál az élet természetes dolga.* Bhor és családja ezt vallotta, így nem beszélt annyira nehezen a halálról, mint a többi magukfajtájuk.

- Mindössze ennyi? - kérdezte kissé csüggedten a kérdező. Mintha vágyott volna rá, hogy többet halljon

Bhor ezután szinte elárulta a fél múltját. Valahogy túl könnyen engedett, és ezt ő a fura motoszkálás számlájára írta. Magában szitkozódott, mert nem figyelte rá még jobban. Nem tudta, előnye vagy hátránya lesz a beszélgetésből, de remélte, nem történt semmi veszélyes.

Körülbelül negyed óráig mesélt az üzletember kinézetű férfinak magáról. Csupán a furcsa történéseket mondta el, amiből volt jónéhány, ám a kérdező nem tudakolt többet, nem akarta tudni a részleteket, a családi állapotát és a helyszíneket, ami igazán furcsának tűnt a fiú számára.

Mindazonáltal az is meglepte, hogy bár a beszélgetőpartnere nem volt igazán kedves, de nem is volt - még - túl mogorva, nem erőszakoskodott, csak kicsit meghúzta a gyeplőt, amikor úgy volt, figyelmeztetésképpen. Bhor ilyenkor kicsit megijedt, de némileg sikerült lepleznie, de ezek elegek voltak rá, hogy ne hazudjon.

Az ismeretlen férfi mintha dróton ráncigálta volna.

- Ennyi? Rendben. - Mosolyserűség terült szét fizimiskáján, a beszélgetés során először. Az ok viszont rejtett maradt - eddig legalábbis. - Akkor jól sejtettem mindent. Tudod, már régóta szemet szúrt nekem egy dolog veled kapcsolatban...

Bhor itt egy kicsit megborzongott, mert sohasem érezte magát kívülállónak a bolygón belül, és mások sem tekintettek úgy rá. Csupán egy cseppet lázadó természetű volt, ez a tulajdonsága olyan természetes volt, mint például másnak a kapzsóság vagy önzetlenség. Lázadónak született, ennyire egyszerű volt.

- ... mert egy ideje figyeltelek. Te különleges vagy, és a legjobb pillanatban találkoztunk. Remélem, tudod mivel jár az, hogy ha Erőérzékeny vagy.

Itt jött el a pillanat, amikor Bhor megdöbbsent, de mélyen. *Erőérzékeny...* Erre sosem gondolt... Ezért történt olyan sok minden különleges körülötte, ezért volt egy ilyen lázadó alkat... Furcsa csodálat lett rajta úrrá, mikor belegondolt, hogy ez mindeddig rejtve maradt előtte, és nem jutott eszébe.

- Én? Bi... Biztosan? - rebegte.

- Amennyire csak lehet.

- És ön... Honnan tudja?

- Hmm - nézett rá fürkésző szemekkel a férfi. - Gondolom, nem tudod ki vagyok. A nevem Darth Cronus, a Sith egyik Nagyura. Te pedig a kiszemeltem vagy, és rövidre fogom. Lehetőséged van, hogy használd az Erődöt. Ebben segítek neked, mert kellesz nekem. A válaszodat egy óra múlva várom, amikor visszajövök.

Nem mondta el, mi lesz, ha nemmel válaszol, mintha nem is választania kellene, hanem kényszerítenék az "igen"-re.

- Várjon - kiáltott után Bhor. - Amikor az utasszállítón voltam, egyszerűen útjára engedtem a haragomnak, mikor megtudtam, hogy csapdába estem. Egyszerűen... Ideges voltam. A gyűlölet valahogy kirobbant belőlem, amitől szétrobbantottam egy droidot. Csak nem volt időm ezen gondolkodni, mert túl dühös voltam.

A Sith arca kicsit megkeményedett, de nem szólt semmit, kiviharzott.

Óráknak tűnt az újbóli egyedüllét Bhor számára. Újra sötétben volt, agya pedig szinte kikapcsolt - a fáradságtól. Nem tudta, elszenderült-e, vagy nem, csak azt, hogy nagy világosság szűrődött át szemhéjjain, mikor újra felocsúdott. Újra Darth Cronus állt előtte.

- Jöttem a válaszodért - zengte negédesen, most nagyon kedvesnek tűnt. Valószínűleg biztosra akart menni.

Bhor nemi gazán gondolkodott el a válaszon, de a Sith nem hagyott neki túl sok választást. Egy pillanatra mintha bizalmat érzett volna iránta, és amúgy is, Cronus nagyon magabiztosnak és erősnek mutatta magát. Ha pedig Erőérzékeny, akkor mellette fel tudta volna használni... És Bhor fel is akarta.

- Tudja, mindig is ki akartam törni a múltamból, de erre nem számítottam - kezdte. - Ha tényleg érzem az Erőt, és maga segít, akkor... Elfogadom az ajánlatát. Magával tartok.

Egy pillanatnyi csend után a Sith is megszólalt, de most már mosolyra húzódott a szája: - Rendben, bíztam benne, hogy ez lesz a válaszod. Viszont jól jegyezd meg: ha velem jössz, nem leszel mindig boldog, nem lesz leányálom a kiképzésed. Nemsokára meg is látod. Egy Sith Lovag útja tele van gyűlölettel, és ármánnyal. Biztos jól meggondoltad?

Bhor nyelt egyet. - Igen, biztos vagyok benne.

- Jól van. Akkor nem is húzom az időt. Két órád van, hogy felszedelődzzködj, mindjárt megmutatom az új szobádat. Utána elkísérlek egy magán komphoz, ahol elviszlek a Korribanra, de nem a bíróságra, hanem máshová. Ott kezdjük...

Felségjelzés nélküli komp, Korriban úr, Esstran szektor

Bhor még sosem járt a Kanz szektoron kívül. Bár az úr ugyanolyan volt itt is, a Korriban fölött, mégis csodálat töltötte el, hogy végre más planétát is lát életében, mint a Rhomm hatalmas golyóbisa. A Korriban, viszont, teljesen máshogy nézett ki: hatalmas, barna gömb, ami egyre nőtt, ahogy közeledtek feléjük. Bhor épp a legénységi szobában ült, a kompot Darth Cronus vezette.

- Tanítványom, azonnal gyere a pilótafülkébe. Hozz minden felszerelésedet, hamarosan landolunk.

Az ifjú így is tett, viszont furán hatott neki a *tanítvány* kifejezés, de hozzá kellett szoknia, mert tudta, hogy a Sith és az ő jövője már összefonódott. Hogy milyen irányba, azt még nem tudta...

- Á, tehát megjöttél – fogadta őt Cronus a pilótafülkében. Az elülső ablakot már teljesen beterítette a Korriban képe, már látszottak a sötétbarna hegyvonulatok is a bolygó felszínén. – Ez a Korriban – kezdte a magyarázatot a Sith. – A Sithek ősrégi székhelye, bár nemrég elfoglalták a mocskos Jedik. Egy éve sikerült visszafoglalni, hála Lord Vindican-nak és Tanítványának, Darth Malgus-nak bár a Mester meghalt a párbajban. Jelenleg is van itt felügyelet, bár a bolygó másik oldalán. Észrevétlenek leszünk, remélhetőleg nem leszünk itt egy napnál tovább. Van még egyéb kérdésed?

Bhor egy kicsit megállt csodálkozni a bolygón. Miközben Cronus beszélt, már átléptek a sztratoszférán, és a légkörben hasítottak, a felhők között. Egy perc múlva már láthatóvá vált a felszín, ahonnan magas, obeliszk-szerű oszlopok nyúltak a magasba. Sírokat is látott, bár jónéhány szarkofág kifordult a földből, és eddig nem állították helyre azokat.

- Mik azok ott? – mutatott az érdekes oszlopok felé.

- Síremlékek – magyarázta a Mestere. – Ami fölött most szállunk, azt Sötét Nagyurak Völgyének nevezik. Ne tévesszen meg, nem ekkora, még bőven húzódik a hegység másik oldalán is, és rengeteg sírkamra magában a hegy belsejében van. Ide temették a legtöbb dicső Sith Nagyúr testét, egyeseknek még a szelleme is itt kísért, illetve hatalmas sötét energiák szunnyadnak a környéken. Pont ezért hoztalak ide. Egyfajta tesztet fogsz teljesíteni, mégpedig az egyik sírkamrába kell majd bemenned. De majd még beszélék erről.

Bhor ettől még izgatottabb lett. *Teszt?* Erre nem számított, azt hitte, valami könnyebbrel kezdik a kiképzést. Bár, nem tudta megjósolni, hogy nehéz lesz-e, de valahogy sejtette.

- Mikor kezdjük? – kérdezte izgatottan.

- Nemsokára – nyugtatta Cronus. – Kicsit arrébb szállunk le.

Ezután némán ülték végig a durván öt perces maradék utat. Eközben elrepültek egy kanyon felett, ahol Bhor egy keskeny, kacskaringós utat vett észre, ami átszelte a kanyont. *Valószínűleg itt fogunk jönni*, állapította meg az ifjú. Kicsit megborzongott, mert nem volt éppen rövid a szikla, így gyaloglásra számíthatott, nem kevésre. *Még szerencse, hogy pihentem a két nap alatt.*

Miután találtak egy nyílt területet, leszálltak a kanyon szélén. Felszedelőzködtek, majd két perc múlva már a Korriban narancssárgás homokját taposták. Pont a kis ösvény előtt szálltak le, így nem kellett azt keresni.

- Nem kell aggódnod, a helyi őshonos fajok nem fognak kárt tenni bennünk. Nálam van a fénykardom, a tuk'aták és a hssissek ránk se mernek majd támadni.

Egy ideig battyogtak a keskeny, enyhén emelkedő ösvényen.

- Mester – törte meg a csendet Bhor, ahogy kapaszkodtak a kanyon gerincén. – Mi a különbség a Sötét és a Világos Erő között?

- Sok elmélet létezik. Alapjában véve ugyanarra alapszik a kettő. Mindössze a felhasználás között van a legtöbb különbség. A Jedik – kiknek a kezüket a saját szabályai kötik meg – csakis önvédelemre használják, nem önző célokra. Tulajdonképpen, ha össze akarnám foglalni, akkor azt mondhatnám, hogy az Erő létezését szolgálják, és csak akkor folyamodnak gyilkossághoz, ha az az élet fenntartásához vezet.

- És a Sithek? – vágott közbe buzgón Bhor. Bár nem ismerte nagyon – semennyire – a Mesterét, és a Sithekről is csak elvétve hallott, nem szép dolgokat, de örült, hogy Cronus hajlandó vele társalogni úgy, mintha régi barátok lennének. – Ők miben hisznek?

- Nos, Tanítványom, ez még bonyolultabb – mondta türelmesen a Sith, mintha örömét lelné abban, hogy mesélhet valakinek. – Sokan hisznek sokfélét, de alapjáraton az összes Lovag, aki a Sith Birodalmat képviseli, ugyanazon az elven van. Szinte ugyanolyan módon érzi az Erőt, mint a többi halandó ember, de mint mondtam, a felhasználásban van a legnagyobb különbség. Vegyük példának okáért a fénykard stílusokat. Ezek megegyeznek a Jedik által használtakkal, viszont sokkal agresszívebbek, sokkal jobban hajaz a támadásra, nem úgy, mint a Jediké. A Sithek mindegyike, kivétel nélkül, a haragból és gyűlöletből merít Erőt. Csupán a cél más. Én egy olyan hitvallást vallok, amit nem sokan ebben a Birodalomban. Az Erő igazából egy hatalmas, megfejthetetlen halmaz, ami tele van konfliktussal. A Sötét Erő pedig a gyűlöletre, azaz a konfliktusra épül, amit táplálni kell, mert akkor az energia elveszik. A harc, a háború pedig *maga* a konfliktus. Ha nem értjük a lényegét, nem értjük az Erőét sem.

Bhor elámult a Sith elméletén, de nem szólt semmit. Alig hitte el, hogy egy ilyen... *Közönséges* kinézetű ember ilyen nagy dolgokra gondol. Mindazonáltal örült is, hisz ő is megismerheti és használhatja majd az Erő ezen fajtáit.

- Ha jól hallottam, ez csak néhány Lovagra igaz. A többiek?

- Nos, a legtöbb Sith csak a harag által szerez Erőt, és ezt önnön célokra használják fel, nem pedig, azért, hogy többet tudjanak meg magáról az Erőről. Ha az én verziómat hinék, hamarabb felülkerekedhetnénk a mocskos Jediken. Meglásd, neked sikerülni fog. Megígérem. Ezzeh azonban te is kellesz. Barátságosnak hangzottak szavaim, de ne várd, hogy a barátod leszek, sőt, lehet, hogy majd a pokolba kívánsz majd. A Sithek útját csakis a gyűlöleten és a harcon keresztül ismerheted meg, a dicsőség csak másodlagos.

Miután az utolsó szó is elhalt a hatalmas kanyonban, újra némán meneteltek a körülbelül két méter széles ösvényen, ami szélén egy tíz méteres szakadék tátongott, aljában éles kövekkel. Előrenézve már csak ötszáz méternek tűnt az út felfelé, de Bhor valahonnan sejtette, hogy aazután lejtteni fog vagy vízszintesen megy tovább.

Nyugi öregem, ennél jóval nehezebb sétákat is tettél már, nyugtatta magát, mert az izgatottsága megint legyőzte. Az izgatottsága kis félelem is vegyült, az ismeretlentől. Bár kívülről romosnak tűnt ez a Sötét Nagyurak Völgye, Bhor nem hitte, hogy belülről is az. Sőt, magától a teszt mivoltától félt, hogy az esetleg meghaladja a tudását, kudarcot vall, és nem akart Cronusnak csalódást okozni. Akárhogy is, a szíve már a torkában dobogott a próba gondolatától.

Mire felértek, Bhor sejtése beigazolódott. A kanyon ösvény lejtteni kezdett enyhén, olyan száz méterig, de nagy meglepetésére onnan csak ötven méterig ment vízszintesen, ahol pedig a kanyon véget ért, és egy nagy puszta rajzolódott ki a szemük előtt, az oszlopokkal. *A Völgy*. Az ifjú már szinte futni kezdett, de rászólt magára, mert nem akarta a mélyben végezni.

Némán sétáltak tovább, mígnem lassacskán elérték az út végét, és a hatalmas oszlopok között masíroztak. Miközben elment egy mellett, Bhor megcsodálta az egyik obeliszket: márványszerű anyagból készülhetett, rajta hieroglifákhoz hasonló, ősi jelekkel. A jelek kiolvashatatlanok voltak, márcsak azért is, mert évszázados kosz ragadt rájuk. Több helyen az oszlopok feldőltek, néhol még a koporsók is kilátszottak a földből.

- Mester, hány Nagyurat temettek el ide? - kérdezte kíváncsian, mert megérintette a hely komorsága és monumentalitása.

Cronus látszólag elgondolkozott.

- Nem tudni, talán több százat. Sosem tartották számon őket, ráadásul nem mindenkit temettek ide, csak emlékművet állítottak nekik. Hoppá! Jobb lesz vigyáznunk.

Bhor hirtelen megijedt, de látta, hogy nincsenek egyedül: észak-nyugat felől alakok közeledtek, egy barlang szájából.

- Bújjunk be emögé a kidőlt oszlop mögé - húzta be az említett tárgy mögé a fiút Cronus. - Nem akarom, hogy észrevegyenek, főleg nem veled.

- Micsoda? - kiáltott fel félhangosan Bhor, mert ő sem akarta, hogy észre vegyék őket. - El akar titkolni engem?

- Később - torkollotta le a Mestere a lázongó fiút.

Az alakok olyan közel értek, hogy látni lehetett őket: Egy magas, erős Sith Lovag volt az, arca falfehér, és kopasz, mellette pedig egy kékbőrű twi'lek hölgy lépkedett. Furcsa látványt nyújtottak, mert szinte ellentéteknek tűntek. Ezen bhor már meg sem lepődött.

- Az ott Darth Malgus - mutatott a Sith felé Cronus. - Ő foglalta vissza egy évvel ezelőtt a Korribant. Jó viszonyban vagyok veled, de akkor sem akarom, hogy meglásson. Csak tudnám, ki az a twi'lek...

- És ön szerint miért vannak itt?

- Nem tudom - ismerte el Cronus. A hely felé pillantott, ahonnan érkeztek, majd vállat vont. - A háború előtt nem sokkal megszűnt az itt létesített Akadémia. Ott volt régen a bejárata, ahonnan jöttek, Lehetséges, hogy emiatt vannak itt. Ki tudja... Mindenesetre maradj csöndben.

Bhor megnézte magának a megtermett, még messziről is félelmet sugáztó Lovagot. Már is ámulatba esett, tőle, pedig most látta először.

Darth Malgus pedig nem mutatta jelét, hogy érzékeli őket, bár egyszer megtorpant, hogy beleszagoljon a poros levegőbe. Mondott valamit a twi'lek nőnek - aki talán a szeretője volt -, majd szinte indultkak tovább. Feltámadt a szél, port zúdítva mindenkire, akik ezen a hatalmas gömbön tartózkodnak, ezért siethettek vissza. Csak nehogy meglássák a hajójukat...

- Na jó, indulás - állt fel Cronus, mikor a két alak látóhatáron kívülre ért. - Mint mondtam, nem akarok túl sok időt itt tölteni.

Bhor egy kicsit megtorpant, mikor felállt, mivel újabb kérdések fogantak meg benne, több, mint régebben. Sőt, egy pillanatra átfutott az agyán, hogy nem döntött jól, viszont ezeket gyorsan elhessegette, és a Mestere után vetette magát. Az arca elé tette a kezét, mert pont a széllel szemben menetltek, így a por az arcukba csapott. Egy idő után elkanyarodtak, a szikla egyik bejáratszerű vájata felé tartottak.

- Rengeteg névtelen Sith Nagyúr létezett a történelem során - mondta Cronus, mikor féltávnál jártak. - Őket tömegsírokba temették, de vannak olyanok, akiket egyenként. Egy ilyen fájt az, ami előttünk van. Be kell majd menned oda, és ki kell majd fosztanod a névtelen Sith Nagyúr szarkofágját.

Az ifjú hasába jeges kéz markolt. Kifosztani? Rögtön raboljon, már az útja elején. Akárhogy is, Bhor sosem volt az a "lopkodós", akármennyire is átlagon felüli.

A régi életed volt, suttogta egy hang a fejében, és igaza is volt. Miután csatlakozott Darth Cronushoz, a régi élete már semmit nem ért.

A Sithek útja a fájdalom és dühön keresztül vezet, így egy másik, Cronusé. Valóban, fájt neki, hogy megváltozott, de ez szükséges volt.

- Ki kell fosztanom? - kérdezte Bhor.

- Pontosan - álltak meg a nyílás előtt. - Ám ha azt hiszed, könnyű lesz, akkor bizony nagyot tévedsz. Bent kísértének a Sithek ősi szellemei, és biztosan megtelepedett ott bent néhány ragadozó is. Hssissek, tuk'aták... Nem jó érzés fegyver nélkül szembe nézni velük.

- Fegyver nélkül? - hüledezett Bhor. - Fegyver nélkül akar beküldeni oda?

- Igen - mondta türelmesen Cronus. - Ügyesnek kell elned, de ha figyeled az Erőt, ez nem lesz nehéz. Tehát, készen állsz?

- Igen - mondta félig-meddig kelleetlenül az ifjú. *Nyugi, túléled!*, bátorította magát.

Fájdalom és düh, suttogta egy hang belülről. Igen, ennyi kellett. Sith Lovag lesz, és ez csak egy kis akadály lesz, amit simán eltapos...